

Sóc cos

Tura Sanz Sanglas (Ordis, 1992), amb el treball que presenta, reflexiona sobre la seva relació amb el seu cos. Explora aquesta relació des de la fisicitat de l'escultura, talment com és el cos, físic.

Sóc cos és palíndrom, dues paraules mirall l'una de l'altra. El significat que generen les dues paraules juntes és el que vol explorar aquest treball. Però «no hi pot haver confluència sense la corresponent separació» (D.H. Lawrence), no es pot entendre el significat de totes dues juntes si no s'entén cada unitat per separat: *jo* i el *meu cos*.

«De la mateixa manera que la confluència depèn de la separació, la sistole depèn de la diàstole. El flux depèn del reflux. No hi pot haver marea alta a tot arreu del planeta alhora» (D.H. Lawrence). *Jo* depèn de *el meu cos* i a la inversa, l'un no hi seria sense l'altre.

Inauguració:

4 de juliol a 2/4 de 8 del vespre
fins al 6 d'octubre de 2017

Horari:

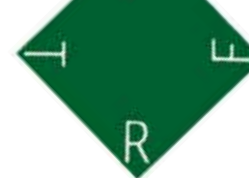
De dimarts a divendres de les
5 a 2/4 de 8 del vespre

Lloc:

Camps i Fabrés 3-11, baixos 3^a
08006 Barcelona
Tel. 93 217 15 09
felicia@fundaciofuster.org
www.fundaciofuster.org
<https://www.facebook.com/fundaciofeliciafuster/>

Fundació
Felícia Fuster

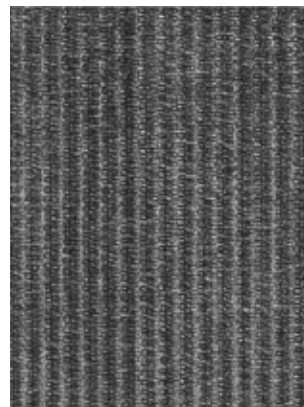
Gestualitats
Exposició Joves artistes a la fundació

Una mirada a la societat contemporània pot donar com a fruit les propostes que han rebut l'ajut d'enguany de la Fundació Felícia Fuster. Els projectes que han obtingut el suport per a la seva realització plantegen qüestions de gènere, de violència i de procés de reproducció de la imatge en una societat que viu immersa en la reproductibilitat tècnica de la imatge. Tura Sanz té com a lema "El meu cos és el meu refugi. El cos és l'eina que em permet ésser". A partir del llenguatge escultòric recrea la relació del seu cos amb l'escultura des dels espais buits. Alexandra García Pascual, compromesa amb el llenguatge de la imatge en moviment denuncia el consum de la violència en les imatges més quotidianes amb les quals convivim. Per la seva banda, Claudia Regueiro fa del gravat un motor de recerca que du a un terreny processual, en el qual la repetició de les formes mitjançant el gest i l'acció, acaba per modificar la imatge inicial i la situa al llindar de la construcció i destrucció. Tres propostes que aconsegueixen superar disciplines establertes com l'escultura, el gravat i el vídeo, desplaçant-les cap a un discurs i plantejaments completament actuals.

PILAR PARCERISAS

3.458

Clàudia Regueiro Puigdevall (Olot, 1994) presenta 3.458, un projecte que sorgeix d'un conjunt d'exercicis basats en la repetició d'una forma, un dibuix, un gest mínim. Repeticions simples i mecàniques que construeixen una sèrie d'estampes de litografies que es modifiquen en un procés interminable d'estampació, sotmès a la interrogació i mutació constant. Es genera una espècie de joc que explora diferents combinacions, un assaig de possibilitats d'elements formals i del propi medi, contemplant tot el que sorgeix en aquest espai productiu i en la perversió de les tècniques, processos i ordres. La repetició incansable de gestos i moviments es vincula a una pràctica de l'absurd que augmenta en relació a l'acumulació d'estampes realitzades i en relació al temps invertit, dedicat o gastat realitzant una mateixa acció.

La violència bona

Alexandra García Pascual (1983) treballa sobre com es produeixen i es consumeixen les imatges, de quina forma entra la violència, el poder, l'autoritat en el nostre entorn més proper i de quina manera en formem part com a consumidors/es. Com hi convivim o com transcorre la nostra vida tot convivint-hi. Quina posició adoptem i de quina forma són produïts i consumits els estereotips i les seves imatges.

Investiga com el poder, l'autoritat i la violència impregna la vida quotidiana, i ho fa a través de paisatges de la vida domèstica que contrasten amb la conducta bèl·lica. El nostre consum no queda impune, la presa de decisió per part dels consumidors/es ens dota de poder suficient per no ser innocents. La violència bona, la dels bons, la que mata però d'una bona forma, la que oprimeix però de la bona manera, la que castiga però amb un bon càstig... La bona. Es presenta a la nostra vida quotidiana amb els gestos més rutinaris del nostre dia a dia per a definir-nos com a bons violents.

